

Teden dni potepanja po Romuniji

Dnevnik, Prosti čas - sreda, 21.03.2012 Tekst: Maja Oven

Teden dni intenzivnega potovanja z avtobusi po Romuniji dodobra utrdi podobo te na eni strani prelepe in kulturno-naravno zelo bogate dežele, po drugi strani pa zelo revne države. Žal jo večina Evropejcev pozna predvsem po Romih, ki so izseljeni v številne evropske države in ki s krajami, ropanjem ter drugim kriminalom delajo sramoto deželi. Le kako je mogoče, da je lahko ta država, kjer delavci zaslužijo v povprečju 150 evrov, uradniki pa 300 evrov na mesec, članica Evropske unije?

Romunski parlament v Bukarešti, druga največja

stavba na svetu. (Foto: Maja Oven)

Vtisi s potovanja vselej odtehtajo vloženi napor in pripravo. Nedvomno so se organizatorji 53. kongresa FIJET zelo potrudili, da bi nam prikazali Romunijo v kar najlepši luči. Nekaj pa drži kot pribito: Romunija je dežela velikih nasprotij. Na eni strani razkošje velikih mest, kot je Bukarešta z obnovljenimi razkošnimi hoteli, vilami in državnimi poslopji ter elitnimi restavracijami in ostanki režima diktatorja Ceausescuja, ki je s svojo krutostjo in diktatorskim režimom zarezal globoke rane v duše prebivalcev in zasejal veliko revščino, na drugi strani pa čudovita pokrajina z neokrnjeno naravo. Diktatorjeva norost ni imela meja, saj je samo v Bukarešti porušil staro mestno jedro z dvajsetimi cerkvami in dvema samostanoma ter številne vile bogatašev izpred druge svetovne vojne, ki so tudi prispevale k podobi stare Bukarešte kot Pariza Orienta.

Dal je zgraditi drugo največjo stavbo na svetu, takoj za ameriškim Pentagonom, parlament z več kot 3300 razkošnimi sobanami, v katerih je na milijone ton najkvalitetnejšega marmorja, svilenih tapiserij, preprog in drugih dragih materialov. Dal si je postaviti tudi prestol iz čistega zlata, na katerem pa ni nikoli sedel, saj so ga prej likvidirali. Gradnja palače je stala šest milijard ameriških dolarjev, prebivalci pa so bili lačni in sredi zime brez gretja. Diktator jim je svetoval, naj se pač oblečejo v plašče. To spominja na francosko kraljico Marijo Antoaneto, ki je lačnim prebivalcem svetovala, naj jedo potico, če nimajo kruha.

Grdi stanovanjski bloki iz časa diktatorja Ceausescuja se vlečejo skozi vse mesto po glavni aveniji v predmestje in le počasi jih obnavljajo. V teh časih se je obnova ustavila, saj je tudi Romunijo prizadela recesija. Opazi pa se, da je Bukarešta zelo čisto mesto s številnimi zelenimi parki. Zelo opazna posebnost je električna napeljava, saj so žice na gosto speljane kar po pročeljih stavb. Opaziti je tudi ogromno psov brez lastnikov. Francoska filmska igralka Brigitte Bardot je napisala odprto protestno pismo proti pobijanju psov romunskemu predsedniku in donirala 140.000 evrov za ureditev tega problema. Organizacija, ki jo financira mesto, sedaj skuša poskrbeti zanje ter tako preprečiti boleznin in razmnoževanje. Tudi hotel Marriot, kjer smo stanovali, je imel stalnega pasjega stanovalca, ki je bil uradno sicer brez lastnika, vendar je bilo opaziti, da je kuža urejen in zadovoljen.

Okolica Bukarešte kaže žalostno podobo revščine, značilno za velik del Romunije. Hiške so skromne, med njimi je ogromno zanemarjenih, opaziti je veliko mehaničnih delavnic in tudi novih hiš, največkrat kar brez dovoznih poti in z nasmeteno ter razmetano okolico, kot da tam urbanizma ne bi poznali. Tudi za ekologijo oziroma trajnostni razvoj jim očitno še ni mar. Kljub temu pa ima večina hišic lepo obdelane vrtičke s sadjem in zelenjavo. Nekoč so smeli imeti le 200 kvadratnih metrov ohišnice, a so ljudje z njimi preživeli hude komunistične čase. Tudi danes jim prav gotovo pridejo prav, saj je recesija tudi v Romuniji že pokazala zobe. (prihodnjič: Bukovina)